

The background of the cover is a composite image. It shows a view of Earth from space, with the blue and white horizon of the planet curving across the frame. In the upper left, a bright meteor streaks across the dark sky, leaving a long, glowing trail. In the lower right, a hand is shown holding a dark, irregularly shaped meteorite. The overall scene is set against the blackness of space, dotted with small stars.

Nemere István

Borzalom

adamo books kiadó

Nemere István
Borzalom

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN: 978-963-453-754-0

SALBRIS

Az üzlet jól beindult. Nem volt rossz ötlet azzal a Centaur nevű kisbolygóval, állapította meg a férfi. Nagyon remekül érezte volna magát három nappal később, amikor már szinte óránként eladott egy-egy követ. És az emberek szó nélkül fizették a magas árakat. A különleges kőre pedig alkudtak, mind feljebb csavarva az árát. Ez kellemes izgalmat okozott neki. Csak a magány esett rosszul. De mindennek ára van, mondogatta a férfi. Nincs családom, nincs asszonyom, nincs még egy ágytársam sem. Van viszont jó kis szakmám, üzletem, jólétem. Nem lehet minden együtt.

Az „ár megállapítás alatt” fogás ismét bejött. Egyre-másra jöttek az ajánlatok a kőfejre. Salbris most már csak így nevezte azt a kődarabot. A halott úrpilóta már nem jutott eszébe. A Világhálón meg a Nipponet oldalain el-elgyönyörködött a szép színes felvételen. Még jó, hogy a fotókat és a szkennelést is maga csinálta. Nem jó ezt másra bízni, kívülállóknak nincs hozzá érzékük.

Már öt napja volt birtokában a szállítmány, egyharmadát el is adta. Kezét dörzsölve várta a további ajánlatokat.

A hatodik nap reggelén – mint minden reggel – lement az alagsorba. Azokat a köveket vette elő a ládából, amelyeket tegnap este sikerült eladnia. „Minek nekem bolt? Hogy fizessem a bérleti díjat? Meg a rezsit?” – Ostobaság – tette hozzá, de már csak gondolatban. – Most majd szépen elviszi a futárszolgálat, és nincs több gondom. Az áruk már a bankszámlán van.

Odalent különös fényt látott. Az első másodpercben azt hitte, kigyulladt a raktár. Hörögve ugrott előre, a félelem és a harag

Összekeveredett benne. De nem látott lángokat. És néma csönd volt, márpedig a tűz – úgy tudta, mert még nem látta közelről soha – nagy recsegéssel-ropogással jár.

A raktárban narancsvörös fény derengett. És semmi láng. Semmi tűz. Csak ez a fény mindenütt.

Meg egy alak.

Kicsi volt, mintha gyerek lenne. Az volt...? Volt egyáltalán? Mert csak egy villanásnyi ideig látszott, fekete volt, de abban a fényben maga is vörösnek tűnt. Aztán eltűnt. Salbris odaszaladt, benézett az asztal alá. A kőfejet sehol sem látta.

– Van itt valaki? – kérdezte ostobán. És fölöslegesen. Hisz nem jött válasz.

Azt vette észre, hogy míg a fény forrását keresi, az kezd csökkenni. Nem tudni, hol a forrása, és azt sem, hol veszik nyoma – gondolta. Azt vette észre, hogy fázik. Miért van itt ilyen hideg...? Szerette volna felkapcsolni a villanyt, hátha többet lát? De most kihunyt a narancsvörös fény. Érdekes – jutott Salbris eszébe – a csökkenés nem áll meg. Mi lehet ez? Éjszaka a raktárban?

Éjszaka volt. Egyre sötétebb éjszaka. Odakünn viszont felkelt a nap, de mintha valami szétfolyt volna a raktárban, ami sötét volt és kemény. Visszaverte a kintről betörő sugarakat. Sűrűsödött. Fojtogatóan.

Salbris megtántorodott.

– Hol a kőfej? Hol az az alak, aki... itt volt... az előbb... még... itt... volt – nyögte. Levegőért kapkodott. A raktárban mind hidegebb volt. A férfi reszketett, nagyra nyitotta a száját, beszívta

volna a levegőt. Mert ahogyan sötétedett, úgy ebből is mind kevesebb lett. Túl kevés egy embernek, aki még élni akar.

Aztán minden megváltozott. Világosodott, melegedett a helyiség. Salbris furcsa testtartással állt, jó ideig nem érzékelte a változást. Csak azt, hogy most nem hiányzik a levegője. Már nem is fázott. Az ablakon beözönlött a sok napsugár.

- Micsoda ostobaság. Már azt sem tudom, mi van velem. Aztán nem ártana elmenni egy orvoshoz és kérni egy általános kivizsgálást - mondta hangosan. Önmagának.

A kőfej az asztalról némán figyelte őt.

NGUYEN TRAN

Kairó már nem volt fontos. Láta, megjárta, az agyában voltak még a piramisok. A látványok, a hangulatok. Az üres királtságok, a múmiák és az aranyos szarkofágok a múzeumokban. A sivatag forrósága és a Szahara elképzeltetetlenül gazdag színvilága. Ha lehunyta a szemét, most is látta maga előtt. Minden dűnének más az árnyalata, csak az ostobák hiszik, hogy létezik „homokszín”. Vagy ha igen, hát az legalább ezer szín egymás mellett. Ami más itt és ott, más hajnalban, reggel, délelőtt, más délután és este. Más, ha odább megy a nap, ha felhős az ég, ha jön a szél és pergeti a szemcséket.

Ez viszont Párizs volt. Egy előkelő szálloda a belvárosban. Az ablakból – mert eleve így kérte – az Eiffel-toronyra láthatott. Jó dolog a gazdagság, jegyezte meg ismét. Ez elégedettséggel töltötte el. Igen, ez a természetes állapot. Persze a tömegek által el nem érhető, de ez is vonzó benne. Csak keveseknek sikerül, azok nagyobb része is hülyeségekre adja ki a pénzt. Én viszont a magam örömeire teszem és vigyázok, ne ártsak vele senkinek – áltatta magát szorgalmasan.

– Mi van azzal a Centaur-kővel? – kérdezte a titkárt. Erre már percekkel később került sor. A város zaja nem zavarta, elég jó volt a szigetelés. A sarokban ment valami tévéműsor, de most nem tudta izgatni.

– Már úton van, uram.

– Tényleg olyan, mint egy kőfej? Egy emberi fej?

- Nem tudható még, uram. Csak az eladó által készített tridimenziós fotót láttam, amit ön is. Ez elég sok kétséget ébreszt.

Bejött a szőke nő is, Tranra mosolygott:

- Uram, mi legyen a fürdőjével? Hamarosan kihűl a víz.

- Eresszen hozzá meleget, mindjárt megyek – a titkárra nézett.

- Szóljon, amint meghozzák. Már alig várom.

- És mikor megyünk haza, uram? – érdeklődött a titkár. – Hiszen a gyűjtemény otthon van.

Tran most maga előtt látta a faburkolata szobákat abban a kis kastélyban. Ahol nemcsak biztonsági berendezések, de fegyveres őrök is cirkálnak. Úgy néz ki az épület, mintha a maffia egyik keresztapja lakna ott – szokta mondogatni. De hát ilyen időket élünk 2014-ben, tette hozzá mindig.

- Majd ezzel a kőfejjel vagy micsodával hazamegyünk és ünnepélyesen beteszem a gyűjteménybe – ígérte Tran. Nem is annyira a titkárnak, mint inkább önmagának.

SALBRIS

Nagyon furcsán érezte magát. Nem akarta bevallani, de kénytelen volt, mert a gondolattól nem szabadulhatott: mióta elküldte a kőfejet, azóta érzi magát ilyen különösen. Mintha valamelyik testrésze távozott volna a testéből. De hát ez csak kényszerképzet lehet, semmi egyéb.

Így nyugtatta önmagát, kevés sikerrel. Lement a raktárba, aztán megint fel. Leült a készülék elé, a Világháló jelvénye hosszan virított a képernyőn. Nem volt kedve vagy ereje, hogy tovább lapozzon és kérjen valamilyen honlapot. Meg nem is látta értelmét.

Le kéne feküdni, jutott eszébe. De hát odakünn világos volt, A nap ugyan nem sütött most, de még csak délután volt. Mi ez a különös érzés? Az inge alá, a bőrére csúszott a keze. Megdöbbsentette, milyen forró a bőre. Valami láz lehet ez – suttogta, a szája kiszáradt. Inni kéne, gondolta még, de amikor fel akart állni, nem tudott.

Reszketés jött. *RESZKETÉS*. Valami *RÁZTA* őt belülről. Mintha egy tárgy lenne ott... Egy kőfej, sikoltotta volna, de ez is kényszerképzet volt csupán, el is múlt. A rémület mulasztotta el. Mi ez...?

A szeme kidülledt. Fel akart állni, de a padlóra zuhant. Valami rázta a testét, előbb szabályosan, ide-oda gördült és rázkódott. Aztán a dolog szabálytalanná lett és fájt, mindinkább fájt.

Salbris ordított. A halál képe merült fel előtte. Egy narancsvörös térségben... kicsi alak... nem, nem menekül, nem

bújik el. Hanem jön ide. Kőfeje van.

Kőfeje van.

Kétségbeesett halálordítás szállt a térbe. A Térbe.

De sehol sem hallották.